

The Smile off your Face ONTROEREND GOED Foto Cindy Vander Merken

tegen een muur. Een hand bedekt je mond, je wordt naar achter geduwd, herhaalde keren. Je hoort het afrollen van een tape, dicht bij je oor. Er wordt een polaroid genomen. Iemand maant je aan te zwijgen. Je mag terug gaan zitten.

Het blijft fascinerend om te zien hoe verschillend mensen reageren. Binnengaan in een individueel parcours betekent je lichamelijke en mentale grenzen openstellen, maar die grenzen liggen bij iedereen anders. Voor sommigen is een lichte streling door een onbekende een aangename liefkozing, voor anderen is ze een subtiele inbreuk op de privacy. Dit geldt ook voor woorden. Een verhaal vertellen uit je kindertijd is voor de meeste mensen geen al te grote ontboezeming, maar antwoorden op de vraag of je gelukkig bent, doet veel toeschouwers aarzelen. Deze subjectieve niveaus en gradaties van intimiteit houden ons als makers voortdurend bezig. Het is niet de bedoeling om met *The Smile off*

your Face het publiek te bruuskeren of een kick te bezorgen. Wel willen we een intense, hoogstpersoonlijke theaterervaring bereiken. En daarbij is intimiteit van cruciaal belang.

In een debat naar aanleiding van Het Theaterfestival werd op een bepaald ogenblik de vraag gesteld: wat is intimiteit? Kan je binnen een theatercontext een intieme ervaring beleven of staat de kunstmatige omgeving, het 'onechte', die ervaring juist in de weg? Ontroerend Goed heeft er geen pasklaar antwoord op. Dat kan ook niet, want wij stellen de vraag anders: niet wat intiem is, maar wat *voor mij* intiem is, telt. *The Smile off your Face* is geen auteursvoorstelling die een visie op intimiteit presenteert. Het publiek maakt voor een groot deel zijn eigen voorstelling. De blinddoek speelt daarin een belangrijke rol. Doordat de toeschouwer het zicht ontnomen wordt, is hij aangewezen op zijn verbeelding, zijn gedachten en zijn fantasieën. Die zijn vaak veel intiemer dan om het even wat de makers en de spelers kunnen creëren. Daar zijn wij ons volledig van bewust. *The Smile* wil echter nog een stapje verder gaan en onderzoeken hoe *close* een acteur met het publiek kan zijn.

Van in het begin stelden wij de performers van *The Smile off your Face* voor de uitdaging om op een halve meter afstand van de toeschouwer een stuk van zichzelf bloot te geven. Een riskante onderneming, want ongeloofwaardig zijn wanneer je oog in oog staat met het publiek, zonder de veilige afbakening van een podium of de lichte verblinding van een theaterspot, is gênant. Maar tegelijkertijd ook intiem. De performances in *The Smile off your Face* balanceren steeds op de grens tussen een afgewerkte act en een geïmproviseerd gesprek. Dit maakt de spelers zeer kwetsbaar omdat de toeschouwer, ondanks zijn min of meer ondergeschikte positie, met enkele rake opmerkingen de hele opzet kan doorprikken. De acteurs kunnen zich niet richten tot een andere, iets welwillender toeschouwer, ze kunnen zich ook niet verschuilen achter een vierde wand. Zo werd actrice Noémi Schlosser tijdens *The Smile off your Face* geconfronteerd met een deelnemer die haar na twee zinnen brutaal te verstaan gaf: 'Ik geloof je niet'. Een nachtmerrie voor elke speler. Op dat ogenblik kon Noémi enkel de twijfelende performer achter de act tonen. Uit dit soort voorvallen blijkt heel duidelijk de subjectiviteit van intieme ervaringen: sommige toeschouwers begonnen uitgeremd bij deze act te huilen.

Elke act in *The Smile off your Face* is gebaseerd op een verschillend aspect, een andere *mood* van intimiteit. Op een bepaald ogenblik komt de toeschouwer op een bed terecht, waar een warme vrouwenstem vlakbij zijn oor een jeugdherinnering vertelt. Deze gevoelige, licht sentimentele en 'moederlijke' vorm van intimiteit staat haaks op de fysiek opdringerige, brutale intimiteit aan het begin van de voorstelling. Verder in *The Smile off your Face* rijdt de toeschouwer een helling op. Het blijft even stil. Dan hoort hij een sensuele vrouwenstem.